

Sygn. akt III KRS 51/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 14 kwietnia 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Jaworznie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 649,

z udziałem R. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 października 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 14 kwietnia 2015 r. postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Jaworznie kandydaturę asystenta sędziego R.G. oraz nie przedstawiać

Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tym stanowisku kandydatur: referendarza M. B., asystenta sędziego P. B., asystenta sędziego E. C., asystenta sędziego E. C., asystenta sędziego M. F., asystenta sędziego J. F., referendarza A. G., referendarza K. H., asystenta sędziego J. K., referendarza K. K., asystenta sędziego A. K., asystenta sędziego G. K., asystenta sędziego M. K., asystenta sędziego A. K., asystenta sędziego K. K., referendarza J. L., asystenta sędziego K. L., asystenta sędziego T. Ł., referendarza I. M., asystenta sędziego K. M., asystenta sędziego E. O., asystenta sędziego A. P., asystenta sędziego A. P., asystenta sędziego K. P., asystenta sędziego M. P., asystenta sędziego E. P., asystenta sędziego J. R., asystenta sędziego M. R., asystenta sędziego J. S., referendarza D. S., referendarza N. S. i asystenta sędziego A. Z..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w Jaworznie, ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 8 sierpnia 2014 r., poz. 649., zgłosili się wyżej wymienieni kandydaci. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zarekomendował na to stanowisko kandydaturę asystenta sędziego R. G. oraz - na drugim miejscu - kandydaturę asystenta sędziego A. P.. Rada wszechstronnie rozważyła całokształt okoliczności sprawy i dzieląc stanowisko Zespołu uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie jest asystent sędziego R. G..

R. J. G. urodził się w dniu 18 lipca 1981 r. w C.. W 2005 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji I Uniwersytetu [x] w K., uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną dobrą plus. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2008 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dostatecznym plus. Od dnia 1 czerwca 2006 r. jest zatrudniony w charakterze asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w Pszczynie, w którym od dnia 1 kwietnia 2009 r. do chwili obecnej pracuje w wymiarze pełnego etatu w I Wydziale Cywilnym. Ocenę kwalifikacyjną kandydata sporządziła SSO M. B. - wizytator do spraw cywilnych, która wyraziła pogląd, że przedłożone projekty opracowanych przez opiniowanego uzasadnień orzeczeń obrazowały szeroki zakres znajomości i umiejętności stosowania przez kandydata przepisów procedury cywilnej oraz

przepisów prawa materialnego. Zakres problematyki procedowanych spraw cywilnych, z którą stykał się opiniowany, jest szeroki. Przedstawione projekty uzasadnień sporządzone zostały z dużą starannością. Mając na uwadze wcześniej przytoczone opinie sędziów, pod kierunkiem których projekty te były opracowywane, sędzia wizytator zaakcentowała, że praca kandydata była wysoko oceniana, podkreślano również, że była ona samodzielna i akceptowana. Jednocześnie z projektów tych wynikało, że asystent wykonywał swoje obowiązki nie tylko w różnej kategorii sprawach, ale też na różnym etapie ich rozpoznania (od wstępnego do końcowego) toczącego się przed sądem pierwszej instancji. Dzięki temu opiniowany poznał technikę pracy sędziego w bardzo szerokim zakresie. Sędzia wizytator zwróciła uwagę, że lektura tych licznych, przedłożonych projektów uzasadnień uprawnia do wniosku, że prezentują one wysoki poziom merytoryczny, są rozbudowane, ale wyłącznie w tych wypadkach, gdy wymagał tego obszerny materiał dowodowy lub zakres stawianych przez strony, sobie nawzajem, zarzutów. Przy tym sformułowane były jasno i zrozumiale. Zbadane uzasadnienia spełniały wszelkie wymogi, zawierały wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, dowodów, na których oparł się sąd, przyczyn, dla których niektórym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Dowody powoływane były bardzo precyzyjnie, odpowiednio pod każdą z części ustaleń faktycznych. Rozważania prawne zawierały przytoczenie przepisów prawa. Odwołanie się do orzecznictwa i literatury następowało w sposób wyważony. Sędzia wizytator stwierdziła zatem, że wykonując obowiązki służbowe asystenta sędziego już od ponad ośmiu lat i niezmiennie bardzo dobrze, R. G. pogłębił wiedzę i zdobył ogromne doświadczenie z zakresu pracy sędziego, co w połączeniu z jego właściwą postawą etyczno-moralną oraz cechami osobowościowymi, takimi jak wysoka kultura osobista, rzetelność i zdecydowanie, daje podstawę do pełnego poparcia starań opiniowanego o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Kolegium Sądu Okręgowego w Katowicach na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2014 r. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę R.G. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Jaworznie, oddając 8 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” (43 pkt). Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w Katowicach

w dniu 19 stycznia 2015 r. kandydat uzyskał: 41 głosów „za” oraz 4 głosy „przeciw”, przy 29 głosach „wstrzymujących się” (brak głosów „nieważnych”). Obecnych było 75 członków Zgromadzenia.

Przy uwzględnieniu oceny całościowej, wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że na wybór zasługuje kandydatura asystenta sędziego R. G.. Rada dokonując takiego wyboru miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydata oraz w równie pozytywnych licznych opiniach przełożonych i osób z nim współpracujących. Kandydat posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą do objęcia stanowiska sędziego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto otrzymał najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w Katowicach. Zdaniem Rady, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym pozostali kandydaci nie spełniają w tak dużym stopniu wszystkich przesłanek i kryteriów związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu rejonowego, jak zwycięzca konkursu.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 14 kwietnia 2015 r. na kandydaturę R. G. oddano 17 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” oraz oddano 1 głos „wstrzymujący się”, udzielając jego kandydaturze zdecydowanego poparcia. Natomiast pozostali kandydaci nie uzyskali wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołanie złożyła A.K. Uchwale zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714 ze zm.), przez ich niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie odwołującej się prawa dostępu do stanowiska sędziego Sądu Rejonowego na jednakowych zasadach jak innych kandydatów na sędziów sądów rejonowych i nieprzedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Jaworznie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 649, a to przez: oparcie oceny kandydata wyłącznie na wynikach głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w

Katowicach, mimo, iż sama Krajowa Rada Sądownictwa wielokrotnie podkreślała, że Zgromadzenie Ogólne głosuje na kandydatów ze swojego okręgu, których zna osobiście, z uwagi na świadczenie przez nich pracy w danym okręgu, pomijając osoby spoza okręgu, które mogą posiadać wyższe kwalifikacje, a które nie są popierane na Zgromadzeniu wyłącznie z uwagi na brak świadczenia pracy w danym okręgu, co odzwierciedla wynik głosowania, który jak w tym przypadku był kluczowy dla wyboru Kandydata przez Krajową Radę Sądownictwa. Z uwagi na powyższe kandydaci spoza okręgu, którzy są nieznani członkom Zgromadzenia, nie mają szans na uzyskanie poparcia wyższego lub równego dla poparcia osób z okręgu katowickiego, które są znane zarówno Kolegium jak i członkom Zgromadzenia, co stanowi o nierównym traktowaniu w dostępie do służby publicznej i znaczącym ograniczeniu dostępu do zawodu, nie opartym na kryteriach ustawowych. Ponadto uchwałą zarzucono naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników; 2/ art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez: opracowanie listy rekomendowanych kandydatów bez uwzględnienia kolejnych przesłanek, jak doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty oraz opinie kolegium właściwego sądu i ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, poprzez nieumieszczenie na liście rekomendacyjnej osób, które miały zarówno wyższe oceny ze studiów i egzaminu sędziowskiego, jak i bardziej obszerne doświadczenie zawodowe od R.G., mimo że osoby o takich kwalifikacjach brały udział w konkursie, całkowite pominięcie w procesie analizy kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie oceny uzyskanej z egzaminu sędziowskiego przez R. G., która to przesłanka jest ustawowym kryterium oceny przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście kandydatów rekomendowanych, jak również okoliczności, iż nie podnosi on swoich kwalifikacji zawodowych oraz niewyjaśnienie, dlaczego mimo to jest on najlepszym kandydatem spośród wszystkich uczestniczących w konkursie, całkowite pominięcie nadesłanej dokumentacji stanowiącej uaktualnienie danych o kandydacie w aspekcie dokonywania oceny posiadanego doświadczenia zawodowego pretendowanych kandydatów, które dotyczyły istotnych zmian w

zakresie posiadanego doświadczenia zawodowego i wiedzy merytorycznej, jak również podnoszenia kwalifikacji zawodowych; 3/ art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez doręczenie uzasadnienia o treści wewnętrznie sprzecznej i uniemożliwiającej skuteczną kontrolę przez Sąd Najwyższy oraz uniemożliwiającej realizację prawa do odwołania, ponieważ jego treść nie zawiera analizy żadnych kryteriów ustawowych ocen kandydatów, a jedynie ukazuje koncentrację wnioskowania na okolicznościach określonych w sposób ogólnikowy, niejasny, nieprzejrzysty jak również na okolicznościach nieistotnych, w szczególności powołanie się na ogromne doświadczenie kandydata w zakresie pracy sędziego, mimo iż nigdy nie wykonywał on zawodu sędziego, nadto jego praktyka ograniczała się do pracy w jednym wydziale Sądu Rejonowego w Pszczynie, powołanie się na „bardzo dobrą opinię wizytacyjną” oraz „równie pozytywne liczne opinie przełożonych”, gdy tymczasem ze wcześniejszej części uzasadnienia wynika, że jedynie wizytator wysoko ocenił pracę kandydata, a wynik ocen przełożonych w ogóle nie został ujęty w skarżonej uchwale, jak również powołanie się na ogólnie określoną wiedzę merytoryczną, którą charakteryzują się wszyscy kandydaci i nie stanowi ona czynnika sensu stricto ustawowego, który wyróżniałby R. G. spośród innych.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał

podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie A.K. skierowane jest wprawdzie przeciwko uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 kwietnia 2015 r. jedynie w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury R. G. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Jaworznie, jednakże żądaniem uchylenia odwołująca się objęła całą zaskarżoną uchwałę. Tymczasem odwołująca się mogła skutecznie zaskarżyć tenże uchwałę wyłącznie w takim zakresie, w jaki odnosi się ona do kandydata, którego Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na wspomnianym stanowisku sędziego (pkt 1) oraz do samej odwołującej się. Tylko w tym zakresie został bowiem naruszony interes prawny odwołującej się, ponieważ jedynie ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałym zakresie uchwała odnosi się do kandydatów, którzy – jak skarżąca – nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie odwołującej się nie występował żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. Granice kognicji Sądu Najwyższego wyznacza zatem pkt 1 uchwały oraz punkt 2 w zakresie dotyczącym osoby odwołującej się.

Analizując prawidłowość zaskarżonej uchwały w tak oznaczonych granicach należy odnieść się do podstawy odwołania, którą wypełniają zarzuty naruszenia przepisów art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, a nadto art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS.

Rozważając zasadność tych zarzutów nie można tracić z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kompetencji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest - w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP - konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem,

obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych m. in. w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w Jaworznie, Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady. Wbrew sugestiom odwołującej się, Rada nie naruszyła obowiązujących przepisów uwzględniając ową listę i przytaczając w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały jej treść wraz z motywami, jakimi kierował się zespół przy jej sporządzaniu. Lista ta powinna być bowiem pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzców konkursu wyłonionych spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Rada wyłaniając zwycięzcę konkursu dokonała zaś samodzielnej oceny wszystkich uczestników postępowania, czemu dała wyraz w obszernym uzasadnieniu swojej uchwały.

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Warto przypomnieć, że przepis ten zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

W rozpoznawanej sprawie odwołująca się nie wykazała takiego właśnie naruszenia powołanego przepisu przez Krajową Radę Sądownictwa. Jak wspomniano wcześniej, dokonując wyboru zwycięscy konkursu na wole stanowisko

sędziego w Sądzie Rejonowym w Jaworznie Rada dysponowała obszernym materiałem dotyczącym wszystkich uczestników postępowania i na tej podstawie dokonała ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonej uchwały, a motywy, jakimi kierowała się występując z wnioskiem o powołanie R. G. do pełnienia urzędu na wakuującym stanowisku sędziowskim, szczegółowo wyjaśniła w uzasadnieniu tejże uchwały. Z wyjaśnianiem owych motywów wiąże się zaś kwestia wykładni i stosowania art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego treści. Oczywiście jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemania faktyczne. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzcy konkursu (wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydata, opis przebiegu jego dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji dokona przez sędziego wizytatora oraz poparcie organów samorządu sędziowskiego). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak R. J.G..

Co do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Skarżąca negując prawidłowość procedowania przez Krajową Radę Sądownictwa oraz dokonaną przez ten organ ocenę kandydatów na wakujące stanowisko sędziowskie zarzuca wyeksponowanie przez Radę wyników głosowań na posiedzeniu Kolegium oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w Katowicach.

Prawdą jest, że jednym z ustawowych elementów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie jest poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku zwycięzcą całej procedury konkursowej został kandydat z największym poparciem środowiska sędziowskiego, którego kwalifikacje zawodowe zostały jednocześnie

bardzo dobrze ocenione przez sędziego wizytatora. Wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego wskazują zatem, że poparcie środowiska dla tego kandydata nie było dowolne.

Wbrew zarzutom odwołującej się, stanowisko organów samorządu sędziowskiego nie był jedynym ani nawet głównym kryterium wyłonienia zwycięzcy niniejszej procedury konkursowej. Lektura uzasadnienia zaskarżonej uchwały wskazuje, że Krajowa Rada Sądownictwa przypisała w tym zakresie decydujące znaczenie kwalifikacjom zawodowym kandydatów. Co zaś się tyczy kwalifikacji odwołującej się, należy stwierdzić, że z materiału sprawy nie wynika, aby były one wyższe od zwycięzcy konkursu. Oboje kandydaci ukończyli bowiem studia wyższe z ogólnym wynikiem dobrym plus. R. G. uzyskał wprawdzie nieco niższą ocenę z egzaminu sędziowskiego (dostateczny plus) od skarżącej (dobry), ale został wyżej oceniony przez sędziego wizytatora sporządzającego opinię dla potrzeb tej procedury konkursowej, przy czym cytowana w motywach zaskarżonej uchwały ocena kwalifikacyjna opiera się nie tylko na własnych spostrzeżeniach wizytatora, ale uwzględnia także stanowisko sędziów współpracujących z opiniowanym, a nadto wyjaśnia, w jakich walorach kandydata opiniujący upatruje jego przydatności do zawody sędziowskiego. Uzasadnienie odwołania stanowi w dużej mierze nieuprawnioną polemikę z tą oceną. Eksponowane przez skarżącą jej różnorodne doświadczenie zawodowe wynikające z zatrudnienia w instytucjach pozasądowych nie może zaś stanowić skutecznej przeciwwagi dla dłuższego stażu pracy jej konkurenta w charakterze asystenta sędziego, gdyż to właśnie wiedza i umiejętności zdobyte w trakcie wykonywania przypisanych temu stanowisku czynności zawodowych związanych z różnymi fazami procesu są szczególnie przydatne w przyszłej pracy sędziowskiej, na co zwrócił uwagę sędzia wizytator w swojej opinii kwalifikacyjnej.

Kontestując przyjęte przez Krajową Radę Sądownictwa kryteria wyboru zwycięzcy niniejszej procedury nominacyjnej skarżąca nawiązuje do przebiegu i wyników innych konkursów na wolne stanowiska sędziowskie. Tymczasem kontroli Sądu Najwyższego podlega jedynie sposób procedowania przez Radę w ramach tego postępowania, które zostało zakończone zaskarżoną uchwałą.

Reasumując: zaprezentowana w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w Jaworznie jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnym zarzut odwołującej się dotyczący naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisu art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzcy konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.